

188. Herden och landtflickan.

Jag i min o-skuld såll och log, e-mot min bild i bäck-ken, Allt
 vad jag kände var vår skog, Vår äng och ro-sen-häc-ken

<p>2. En okänd herde för mig stod
 Och sina armar sträckte.
 Hans åsyn i mitt unga blod
 En ljuvlig rysning väckte.</p> <p>3. Hans hår, som ljuvt på skuldran låg
 Uti en vårdslös fläta.
 Hans anletsdrag, dem tjust jag såg:
 Jag aldrig skall förgäta.</p> <p>4. Hans himmelsblåa ögonpar
 Jag vänligt bedja tyckte
 Om ... ack! jag vet vad det var,
 Hans hand mitt hjärta tryckte.</p> <p>5. En rodnad frisk som mjölk och blod,
 Sig på hans kinder höjde.
 Och fast jag ej hans tal förstod,
 Vart ord mig dock förnöjde.</p> | <p>6. Han hundra gånger kring mig gick,
 Och Ack! och O! han ropte?
 Min hand han varje ögonblick
 Med kyssar överhoppte.</p> <p>7. Men snart han sig tillbaka drog:
 Hans kind av blekhet höljdes.
 Hans mörka öga sorgligt log,
 Av suckar löjet följdes.</p> <p>8. Jag frågade med vänlighet:
 »Säg, vilket kval dig sårar?»
 Strax föll han om min hals och grät
 Och själv jag brast i tårar.</p> <p>9. Jag honom ej med minsta ord
 Det minsta misshag tydde,
 Och dock den grymme med sin hjord
 I hast ifrån mig flydde.</p> <p>10. Ack, kände jag hans ljuva namn!
 Ack, njöte jag den lycka,
 Att honom till min ömma famn
 Med tårar åter trycka!</p> |
|---|--|